

РЕШЕНИЕ

№ 6964

София, 26.05.2014

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Седмо отделение, в съдебно заседание на двадесет и девети април две хиляди и четиринадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ПАВЛИНА НАЙДЕНОВА

ЧЛЕНОВЕ: ЛОЗАН ПАНОВ

КАЛИНА АРНАУДОВА

при секретар
на прокурора
от съдията
по адм. дело № 9294/2013.

Анелия Станкова
Никола Невенчин
КАЛИНА АРНАУДОВА

и с участието
изслуша докладваното

Производство по реда на [чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс \(АПК\)](#).

Образувано е по касационна жалба подадена от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите, чрез процесуалния му представител, срещу решение № 2137 от 29.03.2013 г. постановено по адм. дело № 10002 по описа за 2012 г. на Административен съд София-град (АССГ).

Касационният жалбоподател счита, че обжалваното решение е недопустимо, необосновано, постановено при допуснати нарушения на материалния закон и съдопроизводствените правила. Сочи, че жалбоподателят в първоинстанционното производство не е подавал в Националната агенция за приходите (НАП) заявление за достъп до обществена информация. В постъпилото в НАП напомнително писмо с вх. № 94-К-32 от 04.09.2012 г. от Вълков са изложени твърдения за извършени от изпълнителния директор и служители на НАП нарушения. Поставените в писмото четири въпроса представляват неразделна част от общото изложение. Предвид съдържанието на документа и с оглед разпоредбата на чл. 107, ал. 4 от АПК в НАП е образувано производство по реда на Глава осма „Предложения и сигнали” от АПК. Обстоятелства изложени в сигнал не следва да се приравняват на поставени искания за достъп до обществена информация. В случая търсената информация няма характер на обществена по смисъла на чл. 2, ал. 1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ). Налице е сигнал за нередности, който може да бъде разгледан в специално производство по реда на АПК. Предвид това счита, че непроизнасянето на НАП не представлява мълчалив отказ за предоставяне на обществена информация, респективно липсва подлежащ на оспорване акт. Отправено е искане до съда обжалваното решение да бъде обезсилено, както и да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции.

Ответникът – Калин Валентинов Вълков, лично и чрез процесуалния си представител, моли съда да остави в сила обжалваното решение, като валидно, допустимо и правилно, по съображения изложени в представени по делото становище и писмени бележки.

Представителят на Върховната административна прокуратура дава мотивирано заключение за неоснователност на касационната жалба.

Върховният административен съд, седмо отделение, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211 от АПК, от

надлежна страна, имаща право и интерес от оспорването и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

Разгледана по същество касационната жалба се явява неоснователна.

С обжалваното решение съдът е отменил мълчалив отказ на изпълнителния директор на НАП по заявление вх. № 94-К-32 от 04.09.2012 г., подадено от Калин Валентинов Вълв и е задължил изпълнителния директор на НАП да се произнесе по същото заявление в частта му, с която е поискано предоставяне на обществена информация, в 14-дневен срок от влизане в сила на решението, като е осъдил НАП да заплати на Калин Валентинов Вълв направените по делото разноски в размер на 11, 80 лв.

За да постанови решението си съдът е приел от фактическа страна, че със заявление (озаглавено "напомнително писмо") № 94-К-32 от 04.09.2012 г. Калин Валентинов Вълв е поискал изпълнителният директор на НАП да му предостави информация, обособена по позиции, както следва: 1. колко данъчно задължени лица, които са само самоосигуряващи се или имат назначени водачи на трудови договори е получил като данни от Столична община; 2. след извършени проверки на тези фирми, има ли открити нарушения от НАП и ако има, какви са нарушенията и в колко от съответните фирми, предоставени на НАП от Столична община; 3. предал ли е изпълнителният директор на НАП преписките от проверките за съответните фирми на компетентните органи; 4. какво друго е предприел изпълнителният директор на НАП за да прекрати практиката, описана като порочна от жалбоподателя в това заявление и приложена кореспонденция между неговия подател и други държавни органи. Съдът е изложил, че с посоченото заявление е поискано и становището на адресата по повод жалба, изпратена му от Комисията за защита от дискриминация. Приел е, че в тази си част заявлението има характера на искане за произнасяне по предходен сигнал, неизясненото по който не подлежи на обжалване предвид [нормата на чл. 124, ал. 2 от АПК](#) и не следва да се разглежда. Видно от писмо изх. № 94-К-232#1 от 09.10.2012 г. на Централното управление (ЦУ) на НАП, копие от заявлението е било изпратено на директора на Териториалната дирекция (ТД) на НАП – София.

При така установеното от фактическа страна, съдът е приел, че по искането за предоставяне на информацията, описана в позиции от 1 до 4 от заявлението е образувано производство по [Глава трета от ЗДОИ, по което изпълнителният директор на НАП се явява задължен субект по смисъла на чл. 3, ал. 1 от същия закон. Приел е, че](#) поисканата информация изцяло съответства на определението на [чл. 2 от ЗДОИ](#). Поради това е счел, че задълженият субект следва да се произнесе с изрично решение, като предостави обществената информация, с която разполага и за която не са налице законоустановени основания за отказ, или да постанови мотивиран отказ да предостави информацията, която не е налична при него или не може да бъде предоставена поради съществуването на обстоятелства, които ЗДОИ посочва като пречка за това. Изложил е, че писмо изх. № 94-К-232#1 от 09.10.2012 г. на ЦУ на НАП няма характера и формата на решение по заявлението за достъп до обществена информация, нито са налице данни заявителят да е бил уведомен за необходимостта от допълнителен срок за подготовка на информацията, съгласно [чл. 30 от ЗДОИ](#). Предвид изложеното е приел, че по заявлението е формиран мълчалив отказ, който е незаконосъобразен с оглед изискването на специалния закон за изрично произнасяне по всяко искане за предоставяне на обществена информация, в това число и в случаите, в които същата не може да бъде предоставена. Отменил е мълчаливия отказ и е върнал преписката на административния орган – за произнасяне по заявлението.

Настоящата инстанция споделя изводите на първоинстанционния съд, като счита, че решението е постановено при правилно установена фактическа обстановка, въз основана на представените по делото доказателства и при правилно приложение на действащата нормативна уредба.

Първоинстанционният съд правилно е приел, че изпълнителният директор на НАП има качеството на задължен субект по смисъла на [чл. 3, ал. 1 от ЗДОИ](#). За да възникне задължение за субекта по [чл. 3 от ЗДОИ](#) да предостави достъп до обществена информация, правото

трябва да бъде надлежно упражнено по реда на [чл. 24 и сл. ЗДОИ](#) от заявителя и да съдържа описание на исканата информация. Видно от съдържанието на депозираното от Вълов напомнително писмо, в частта по поставените от пункт първи до пункт четвърти с него въпроси, същото има характер на заявление по [чл. 25 от ЗДОИ](#) – за предоставяне на обществена информация. Правилно от първоинстанционния съд е прието, че поставените въпроси са свързани с функциите и правомощията на изпълнителния директор и служителите на НАП и дават възможност на лицето да си състави мнение за дейността им, поради което исканата информация е обществена. Противно на твърденията на касатора, съдържанието на заявлението в посочената част, като и отправеното с него искане, определят недвусмислено производството, което е следвало да се развие, като такова по ЗДОИ, а не по реда на Глава осма „Предложения и сигнали” от АПК. Фактът, че то е свързано с предходен подаден от Вълов сигнал не освобождава административния орган от задължението да извърши преценка за характера на отправеното до него искане. Предвид изложеното обосновано решаващият първоинстанционен съд е приел, че по искането е формиран мълчалив отказ. Непроизнасянето на задължения субект е нарушение на закона, поради което съдът, като е отменил мълчаливия отказ и е върнал преписката за писмено произнасяне, е постановил решението си в съответствие с материалния закон.

Постановеното съдебно решение е правилно. Не са налице касационни основания водещи до неговата отмяна, поради което решението следва да се остави в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Върховният административен съд, седмо отделение,

РЕШИ:

ОСТАВЯ в сила решение № 2137 от 29.03.2013 г. постановено по адм. дело № 10002 по описа за 2012 г. на Административен съд София-град.

Решението е окончателно.

**Вярно с оригинала,
секретар:**

ПРЕДСЕДАТЕЛ:/п/ Павлина Найденова

ЧЛЕНОВЕ:/п/ Лозан Панов

/п/ Калина Арнаудова